

תת"ע 840/12/13 - הרצל ירמיהו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 840-12-13 מדינת ישראל נ' ירמיהו
תיק חיצוני: 23110422328

מספר בקשה: 1

בפני	כב' השופטת דורית בונדה
המבקש	הרצל ירמיהו
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 30.12.13, בהעדר התייצבות לדין ההקראה אשר נקבע בעניינו.
2. על פי סעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מאחר והמבקש זומן כדין לדין ולא התייצב, ניתן לראותו כמי שהודה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום ולשופטו בהעדרו.
3. בהתאם, המבקש הורשע בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, לפיה נהג ביום 24.7.13 בשעה 15:17 בצומת הרחובות ז'בוטינסקי וכן גוריון בבני ברק, בכביש המחולק לנתיבים בהם סומנו חיצים המובילים לצומת ויצא מהצומת, שלא בכוון החץ שסומן בנתיב ממנו נכנס לצומת, בניגוד לתקנה 36 (ד) לתקנות התעבורה.
4. חרף עברו המכביד של המבקש, הכולל 37 הרשעות קודמות בתחום התעבורה, הרי שבגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 500 ₪, כפי הקנס הקבוע בצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002 וכן פסילה על תנאי מתונה של חודש למשך שנה.
5. לטענת המבקש, לא התייצב לדין עקב מחלתו. לבקשתו צורף אישור רפואי מיום 29.12.13 (יום קודם לדין) לפיו המבקש אינו מסוגל לעבוד מיום 30.12.13 ועד ליום 3.1.14. המבקש עתר עקב כך ל"קביעת מועד בהקדם האפשרי למשפט".
6. לתיק הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה לבקשה, זאת מהטעם כי היה על המבקש לשלוח הודעה לבית המשפט על מחלתו ומשלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו.
7. בהתאם לרע"פ 9142/01 סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

8. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדין או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.

9. ברעפ 2282/07 **דניאל דגן נ' מדינת ישראל** (14.3.07), דחה בית המשפט העליון, כב' השופט ס' ג'ובראן בקשת רשות ערעור על החלטת כב' השופטת נ' אהד (מחוזי מרכז) בה נקבע, בין היתר, כי היה על הנאשם לדאוג למשלוח הודעה לבית המשפט על היעדרו מפאת מחלה. בית המשפט העליון קבע, ביחס להיעדרות נאשם ממשפטו עקב מחלה:

"..לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדין ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."

10. ברע 418/85 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) בעמ' 279 (מיום 14.8.85), כב' הנשיא מ' שמגר (כתוארו אז), קבע ביחס לאי התייצבות נאשמים לדין תעבורה:

"זכותו של הנאשם היא, כי יוזמן כדין וכי תינתן לו האפשרות להיות נוכח במשפט, במועד שנקבע, אם יבחר בכך. כידוע, יש לא מעטים מבין הנאשמים בעבירות תנועה, אשר בוחרים מעיקרא שלא להתייצב בשל טעמים שונים, ואף זאת זכותם, אם הם מקיימים את התנאים שנקבעו בקשר לכך בחיקוקים הרלוואנטיים; מכאן גם התפתחה השיטה של ברירת המשפט, הנוהגת עתה ואשר בנויה כל-כולה על קיום הדיון שלא בנוכחות הנאשם, אלא אם זה האחרון בוחר בכך מפורשות. משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט....מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין".

וראו גם ע"פ (מחוזי י-ם) 05/9407 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (9.8.05), מפי כב' השופט עוני חבש:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו

ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט".

11. בעניינו, על אף שהמבקש היה חולה במועד הדיון, הרי שהיה בידיו אישור מחלה התקף ליום הדיון כבר יום קודם לכן. חרף זאת לא טרח המבקש להמציאו לבית המשפט טרם הדיון. עיון באישור המחלה אף מלמד, כי הוא אינו כולל כל התייחסות להעדר יכולת המבקש להתייצב לדיון משפטי בעניינו (בשונה מהתייצבות לעבודה). בנסיבות אלה, יומו של המבקש ניתן לו ואין בעצם היותו חולה במועד הדיון, כדי להצדיק ביטול פסק-הדין.

12. נותר כעת לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זימונו של המבקש כדין, ייגרם למבקש עיוות דין.

13. בבקשת המבקש אין כל זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם למבקש אם לא יבוטל פסק-הדין.

14. המבקש אף לא העלה כל טענות הגנה בבקשתו וממילא לא תמך בקשתו בתצהיר.

15. אף אם אניח כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי (בדימוס) ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

16. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת, כי ביחס לקנס מדובר בקנס כפי הברירה (לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002) ולא מעבר לכך וביחס לרכיב הפסילה על תנאי, הרי שאף פה מדובר בפסילה לתקופה מינימאלית ביותר, זאת חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל עשרות עבירות קודמות.

17. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים או מי מהם לביטול פסק-הדין ובכלל זה לא מצאתי כי ייגרם למבקש, אשר זומן כדין, עיוות דין באי ביטול פסק-הדין.

18. פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 30.12.13 יותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ד, 02 ינואר 2014, בהעדר
הצדדים.